

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/65/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201397
Dátum vydania rozhodnutia:	02.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201397.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Petry Príbelskej PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: npráp. F. A., bytom L., právne zastúpený: JUDr. Ivan Vanko, advokát, Advokátska kancelária Čollák, Weiczen, Vanko & Partneri, Floriánska 19, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-50/2013 zo dňa 29.05.2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 185/2013-106 zo dňa 19. júna 2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 185/2013-106 zo dňa 19. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 170,44 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ivan Vanko, advokát, Košice do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) zrušil rozhodnutie žalovaného SLV-PS-PK-50/2013 zo dňa 29.05.2013 (ďalej aj ako „druhostupňové správne rozhodnutie“) v spojení s personálnym rozkazom č. 195 zo dňa 29.05.2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť ich náhradu vo výške 275,94 Eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a napadnuté rozhodnutie (personálny rozkaz), ktorým bol žalobca, ako príslušník Policajného zboru (ďalej len „PZ“) v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej

informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, potvrdil s poukazom na ustanovenie § 243 ods. 4 citovaného zákona.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 195 zo dňa 29.05.2009 bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Zb. zo služobného pomeru príslušníka PZ. Skutočnosťou, ktorá zakladala dôvod skončenia služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, bolo jeho protiprávne konanie, ktorým zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Uvedené konanie spočívalo v tom, že žalobca dňa 21.03.2009 asi o 11,40 hod. v čase výkonu stálej služby v budove OO PZ Košice - Juh na ulici Južná trieda č. 64 potom, ako príslušníci PMJ KR PZ Košice spoločne s referentmi, psovodmi oddelenia služobnej kynológie OPP OR PZ Košice podľa § 85 ods. 2 trestného poriadku obmedzili na osobnej slobode F. B., D. A., A. I., H. O., H. I. a K. I. a keď tieto mladistvé a maloleté osoby za využitia dvoch služobných psov na vodítka bez náhubkov, prinútili vyzliecť sa donaha a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela, hoci ako stála služba musel prinajmenšom počuť hlučné správanie policajtov a štekot psov a ani sa nepokúsil im zabrániť v tomto konaní pokračovať a ani ho neoznámil nadriadeným. V dňoch 07. a 08.04.2009 bolo uvedené konanie príslušníkov PZ zverejnené v rôznych médiách. Voči personálnemu rozkazu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote rozklad. Rozhodnutím ministra vnútra SR zo dňa 16.09.2009 bol rozklad žalobcu zamietnutý ako nedôvodný a napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené. Žalobca podal v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktoré konanie bolo vedené pod sp.zn. 2S 225/2009. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2S 225/2009 zo dňa 10.02.2010 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR č. SLV-85-PK/2009 zo dňa 16.09.2009 zrušil podľa ust. § 250j ods. 3 OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán podal dňa 25.02.2010 proti vyššie uvedenému rozsudku odvolanie. O podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“ aj „najvyšší súd“) NS SR uznesením 5Sžo 108/2010 zo dňa 27.7.2010 tak, že odvolanie žalovaného odmietol.

Následne žalovaný vydal ďalšie rozhodnutie pod č. SLV-PS-PK-135/2010, ktorým opätovne zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu a tento potvrdil. Následne žalobca podal ďalšiu žalobu na Krajský súd v Bratislave o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Toto konanie bolo vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S 35/2011. Krajský súd v Bratislave dňa 09.02.2012 vydal rozsudok, ktorým vo svojom výroku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-135/2010 zo dňa 21.12.2010 v spojení s personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR zo dňa 29.05.2009 č. 195 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán podal odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku, o ktorom rozhodol NSSR svojím rozsudkom 6Sžo/15/2012 tak, že Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave 1S 35/2011 zo dňa 09.02.2012 zmenil tak, že podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 21.12.2010 č. SLV-PS-PK-135/2010 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Po vrátení spisu odvolaciemu orgánu žalovaný správny orgán vydal dňa 29.05.2013 rozhodnutie č. SLV-PS-PK-50/2013, ktorým zamietol rozklad žalobcu a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Toto rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa názoru krajského súdu je možné konštatovať, že skutkový stav tak, ako vyplýva z predloženého administratívneho spisu, dostatočne nepreukazuje závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ako aj v predmetnom personálnom rozkaze. Z uvedeného dôvodu sa krajský súd nestotožňuje s dôvodmi žalovaného uvedenými v preskúmanom rozhodnutí a to z dôvodu, že zistenie skutkového stavu podľa názoru súdu, je nedostačujúce na posúdenie veci, keďže žalovaný ani po zrušení rozhodnutia v dôsledku rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. značka 6Sžo/15/2012 zo dňa 30.01.2013 dostatočne nepreukázal žalobcovi jeho protiprávne konanie, resp. nečinnosť, ktorej sa mal dopustiť a ktorá bola dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru, keďže podľa názoru súdu argumenty žalovaného uvedené v rozhodnutí, sa javia len v hypotetickej rovine. Podľa názoru súdu nie je možné jednoznačne vychádzať z tvrdenia žalovaného, že žalobca konanie kolegov mal a musel vidieť, pričom žalobca mal kolegom v tomto konaní zabrániť, resp. toto konanie oznámiť nadriadeným. Týmto konaním (nekonaním) je žalobca dôvodne podozrivý, že porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť

hrubým spôsobom, na základe čoho bol žalobca personálnym rozkazom č. 195 zo dňa 29.05.2009 prepustený zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Krajský súd v Bratislave konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu, zo zápisníc o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, osôb F. B., D. A., A. I., H. O., H. I. a K. I. nevyplýva, že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania, ktoré mu je kladené za vinu. Prvostupňový súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/15/2012.

Z obsahu administratívneho spisu, na základe obsahu odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, Krajský súd v Bratislave zistil, že žalovaný správny orgán po vrátení spisového materiálu na základe zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu SR 6Sžo/15/2012 vo veci nevykonával žiadny relevantný dôkaz, v dôsledku ktorého by ozrejmil okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka PZ zo služobného pomeru (§ 192 ods. 1 písm. e/ zákona). Súd konštatoval, že tieto doteraz neboli jednoznačne preukázané a teda nebol dostatočne zistený skutkový stav. Z obsahu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. značka 6Sžo/15/2012 vyplýva, že Najvyšší súd SR jednoznačne uviedol pre žalovaného správny orgán, v akom smere treba vo veci doplniť dokazovanie. Napriek tomu, žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade s ust. § 250j ods. 7 OSP, vo veci nedoplňoval dokazovanie v naznačenom smere, len bez ďalšieho opakovane rozhodol rovnakým spôsobom. Krajský súd konštatoval, že už prvostupňový správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ust. § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Zb., t.j. podľa vlastnej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému dospel, nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania. Krajský súd sa nestotožňuje s právnym záverom správnych orgánov oboch stupňov, že v administratívnom konaní bolo porušenie služobnej prisahy a zvlášť hrubé porušenie povinnosti riadne preukázané.

Podľa názoru krajského súdu vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka PZ zo služobného pomeru, neboli jednoznačne preukázané. S poukazom na vyššie uvedené krajský súd podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/ OSP napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím (personálny rozkaz) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že žaloba sa zamieta.

Žalovaný je názoru, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). V predmetnej veci sa žalovaný v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia k podanej žalobe žalobcu, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod č. p. KM-SOPS1-S-278/2013 zo dňa 02.09.2013. Žalovaný v odvolaní uvádza, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Žalobca bol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 195 zo dňa 29.05.2009. Konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo oprávneným orgánom začaté dňa 22.04.2009 a toho istého dňa aj oznámené žalobcovi so žiadosťou o podanie vyjadrenia. Žalobca sa však k veci odmietol vyjadriť aj do zápisnice o výsluchu ako účastník konania pred nadriadeným a uviedol, že k veci sa už vyjadril v úradnom zázname zo dňa 07.04.2009. Po zhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu, nadriadený dospel k záveru, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prisahu i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Preto pristúpil k spracovaniu návrhu na prepustenie žalobcu. Nadriadený následne návrh postúpil služobnou cestou na realizáciu Ministrovi vnútra SR, ktorý ho rozhodol realizovať napadnutým personálnym rozkazom. Zvlášť hrubé porušenie

služobnej prisahy videl v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď sa počas výkonu stálej služby ani nepokúsil zabrániť ostatným príslušníkom PZ pokračovať v ponižujúcom zaobchádzaní s mladistvými a maloletými osobami predvedenými na OO PZ Košice Juh a ani ho neoznámil nadriadeným. Svoje sily a schopnosti nevyvaloval na ochranu práv uvedených osôb ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti videl zasa v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z.), nariadením nadriadeného (čl. 1 prílohy k N MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ), rozkazom nadriadeného (čl. 1 písm. a/ bod 2 rozkazu MV SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ) na úseku svojho služobného zaradenia, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta, uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/, b/, e/, g/ a h/ zákona, pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo mohlo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu. Jeho ponechanie v služobnom pomere by preto bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery v Policajný zbor, nakoľko požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu.

Žalovaný má za to, že aj po opätovnom dôslednom posúdení kompletného zo súdu vráteného spisového materiálu vzťahujúceho sa k danej veci je nepochybné, že žalobca sa dopustil konania zakladajúceho dôvod na prepustenie podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona. Ako vyplýva zo stanoviska riaditeľa OR PZ Košice, lietacie dvere smerujúce do priestorov stálej služby boli v kritickom čase otvorené a predvedené osoby sa nachádzali vo vzdialenosti cca 5 metrov od miestnosti, v ktorej vykonával službu žalobca. Teda nemôže tvrdiť, že nepočul neprimeraný hluk, krik a štekot služobných psov, ako vyplýva z videozáznamov. Nehovoriac o tom, že podľa záznamov zástupcov riaditeľa OO PZ Košice - Juh žalobca pravdepodobne prechádzal aj uvedenými otvorenými dverami a teda videl aj situáciu na mieste pri predvedených. Z hľadiska jeho povinností ako referenta stálej služby, ktorý okrem iného organizuje výkon služby zmeny, zodpovedá aj za dodržiavanie stanoveného denného režimu a riadi výkon služby policajtov a bol minimálne povinný to preveriť. On však nič také neurobil. Na tom nič nemení ani námietka, že stála služba predvedených od príslušníkov PMJ neprevzala. A neospravedlňuje ho ani to, že na OO PZ bol prítomný aj riaditeľ a potom aj jeho zástupca. Ak teda žalobca uvádza, že za danej situácie nemal a nemohol mať vedomosť o údajnom protiprávnom konaní iných príslušníkov PZ a nemohol im ani len potenciálne zabrániť v ich konaní pokračovať, resp. ho oznámiť nadriadeným, jedná sa o účelové tvrdenie, majúce za cieľ zbaviť sa zodpovednosti za svoje protiprávne konanie. On práve mohol mať a zrejme aj mal vedomosť o ich protiprávnom konaní a ak sa ho aj sám nezúčastnil, bol povinný im v takom konaní zabrániť, prípadne ho oznámiť nadriadenému.

Zo zhodnotenia všetkých dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach vyplýva, že žalobca vedel o protiprávnom konaní iných príslušníkov PZ voči osobnej slobode predvedených maloletých a mladistvých osôb, avšak nič proti nemu neurobil a prinajmenšom sa spoliehal, že toto nevyjde na verejnosť. Teda konal minimálne v nepriamom úmysle proti osobnej slobode predvedených, čo je podľa čl. 1 ods. 1 písm. f/ N MV SR č. 18/2008, na ktoré žalobca poukazuje, porušením služobnej prisahy alebo povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvod prepustenia teda podľa žalovaného naplnený bol. Napadnuté rozhodnutia podľa názoru žalovaného teda vychádzali zo správneho právneho posúdenia veci. Zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzali, nie je v rozpore s obsahom spisov a je dostačujúce na posúdenie veci. Rozhodnutia sú preskúmateľné, zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené a žalovaný zastáva právny názor, že nie je dôvod na zrušenie ani zmenu napadnutého rozhodnutia.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 23.07.2014 poukazuje na skutočnosti uvádzané v písomne podanej žalobe, a to, že žalovaného argumenty, na ktorých založil svoje dôvody, pre ktoré prepustil žalobcu zo služobného pomeru sú hypotetické, nepreukázané a ničím neodôvodnené, čo bolo potvrdené

aj napadnutým rozsudkom. Žalobca súhlasí s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a má za to, že výroky tohto rozsudku sú vecne správne. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/185/2013 zo dňa 19.06.2014 zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi v sume 170,44 Eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 195 zo dňa 29.05.2009 prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Zb. zo služobného pomeru príslušníka PZ. Rozhodnutie o prepustení bolo žalobcovi doručené dňa 01.06.2009. Voči personálnemu rozkazu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote rozklad. Rozhodnutím Ministra vnútra SR č. p.: SLV-85/PK-2009 zo dňa 16.09.2009 bol rozklad žalobcu zamietnutý ako nedôvodný a napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené. Žalobca podal v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 2S 225/2009. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2S 225/2009 zo dňa 10.02.2010 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie Ministra vnútra SR č. SLV-85-PK/2009 zo dňa 16.09.2009 zrušil podľa ust. § 250j ods. 3 OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán podal dňa 25.02.2010 proti vyššie uvedenému rozsudku odvolanie. O podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd SR uznesením 5Sžo/108/2010 zo dňa 27.07.2010 tak, že odvolanie žalovaného odmietol. Následne žalovaný vydal ďalšie rozhodnutie pod č. SLV-PS-PK-135/2010, ktorým opätovne zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu a tento potvrdil. Následne žalobca podal ďalšiu žalobu na Krajský súd v Bratislave o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Toto konanie bolo vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S 35/2011. Krajský súd v Bratislave dňa 09.02.2012 vydal rozsudok, ktorým vo svojom výroku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-135/2010 zo dňa 21.12.2010 v spojení s personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR zo dňa 29.05.2009 č. 195 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán podal odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku, o ktorom rozhodol NSSR svojím rozsudkom 6Sžo/15/2012 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave 1S 35/2011 zo dňa 09.02.2012 zmenil tak, že podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 21.12.2010 č. SLV-PS-PK-135/2010 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Po vrátení spisu odvolaciemu orgánu žalovaný správny orgán vydal dňa 29.05.2013 rozhodnutie č. SLV-PS-PK-50/2013, ktorým zamietol rozklad žalobcu a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Toto rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej

polície v znení zákona č. 60/2010 Z. z. (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“) služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prisahu.

Podľa ust. § 17 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

„Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa ust. § 189 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z. služobný pomer sa končí prepustením.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ust. § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 zák. č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania (§ 233 ods. 2 uvedeného zákona).

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c/ sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3 zák. č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu vecí a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa ust. § 247a zák. č. 73/1998 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto prípade stotožnil s názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave v tom, že skutkový stav tak, ako vyplýva z predloženého administratívneho spisu dostatočne nepreukazuje závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ako aj v predmetnom personálnom rozkaze.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Po preštudovaní administratívneho a súdneho spisu odvolací súd nemá dostatočne preukázané, že žalobca porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby tak, ako to uvádza žalovaný v napadnutom rozhodnutí či podanom odvolaní. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by mal žalobca, resp. musel mať vedomosť o protiprávnom a nemorálnom konaní iných príslušníkov policajného zboru. Najvyšší súd konštatuje, že žalovaný absolútne nepostupoval v súlade s citovaným § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Svoje tvrdenia o konaní resp. nekonaní žalobcu nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Prvostupňový súd teda podľa názoru najvyššieho súdu postupoval vecne správne, keď napadnuté rozhodnutie zrušil pre nedostatočne zistený skutkový stav a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Zákon č. 73/1998 Z. z. neobsahuje legálnu definíciu konania - porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Z uvedeného vyplýva, že na kvalifikovanie a posúdenie takého konania ponecháva zákonodarca pomerne širokú voľnú úvahu. Táto úvaha však nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle. To, či sa určitá osoba - príslušník Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, či

Železničnej polície, dopustí porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je potrebné posudzovať náležite a dôkladne, u každej konkrétnej osoby zvlášť, podľa okolností, ktoré nastali, s prihliadnutím na všetky súvisiace skutočnosti, svedčiace či už v prospech alebo v neprospech posudzovanej osoby. Všetky skutočnosti, ku ktorým príslušný správny orgán na základe takejto úvahy dospeje, musia byť preukázané relevantnými dôkazmi.

Žalovaným zistený skutkový stav nepostačuje na to, aby súd mohol ustáliť, že žalobca sa dopustil konania, ktorým porušil služobnú disciplínu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, na základe čoho by mohol žalovaný prepustiť žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne, stotožniac sa s jeho odôvodnením v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p., potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 vetu prvú O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu z dôvodu jeho úspechu v konaní.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu á 134 Eur (§ 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a z paušálnej náhrady hotových výdavkov 8,04 Eur (§ 15 citovanej vyhlášky) + 20% DPH v sume 28,40 Eur (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky), t. j. spolu 170,44 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.